

FLYTT

rg Sweden

31 727 32 00

cflytt.se

LÄGESRAPPORT

Lo Eklöv

Göteborgs Universitet 2014
Högskolan för Design och Konsthantverk
Masterexamen i keramikkonst
Handledare: Mia E Göransson & Dan Tommi Hildén

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

INLEDNING.....	1	SPRICKOR.....	32-33
20 MIN EFTER UGNSÖPPNINGEN OCH LITE BETÄNKETID.....	2-3	INRE STRUKTURER.....	34-35
JAG SKREV I MIN PROJEKTBESKRIVNING	4	KONTROLLBEHOVET OCH OVILJAN ATT STYRA.....	36-39
STRUKTURER	5	EN ANNAN FORM AV KAOS.....	40-43
MATERIALBANKEN	6	DAGS ATT LEKA ELLER VÄLKOMMEN TILL STÄLLBERGSGRUVA..	44
GRILLPINNAR OCH ANDRA SAKER SOM BRINNER	7	- och ett oväntat tillägg till arbetet	
TRE SMÅBYGGEN.....	8-9	FORMAT.....	45
EN VÄNS NYA RELATION OCH DET KERAMISKA KLISTRET.....	10-11	FLYTTKARTONG EN LÖSNING.....	46-47
- eller en liten text om återbruk		DEN FÖRVÄNTADE BRÄNDA.....	48-53
DEKONSTRUKTION.....	13	DEN FÖRVÄNTADE OBRÄNDA.....	54-59
RELATIONEN MELLAN ARMERINGSJÄRN OCH 12 KM LÖPNING..	14-15	JAG HAR GJORT EN LOOP.....	61
HUS OCH DESS RELATION TILL ARBETET.....	16-17	LÄGESRAPPORT.....	63
GORDON MATTA CLARK.....	18-19	KÄLLOR.....	64
”DEN STORA VITA”.....	20-21		
”DEN STORA MÖRKA”.....	22-27		
MATERIALROMANTIK.....	28-29		
- ytan och risken att döda den			
BESTÄNDIGHET OCH DEN OBRÄNDAS LERANS VIKTIGHET.....	30-31		

Allra allra först TACK!

Lina för massor. Magda för långväga stöd. Alla ni på keramiken som bökat, lyft och löst problem med mig. Annie och Karin för välbehövliga kriskaffe stunder. Mia och Dan-Tommi för skarpa ögon, klocka ord och stort hjärta. Magnus för klarhet och flum i ett och för att ha gett mig nyvunnen tro på orden.

INLEDNING

Att avläsa och sammanställa ett arbete i en linjär berättelse fungerar inte. Inte för mig. Berättelsen blir aldrig linjär. Den hoppar omkring, olika avsnitt glider in i varandra och tiden blandas. Berättelsen blir till i dåtid, nutid, framtid och allt sker samtidigt. För så lever arbetet.

Arbetet är inte en ensaksfråga eller en djupanalys. Det rör vid raserande och dekonstruerande. Hur föreställningar byggs upp och kan brytas ner. Det handlar om hus, om ytor, skikt och strukturer. Om samhället.

Framst handlar det om material. Materialet lera och dess allierade, råmaterialen. Obeständigheten har huvudrollen.

Jag är regelmakaren, min roll är att vara systemet.

Det handlar om grillpinnarnas roll som strukturbyggare. Och om hur strukturerna senare kom att gömmas. Det handlar om hur jag hanterar materialens egenskaper och hur jag sätter samman dem. Det handlar om olika grader av kontroll och valet att tillföra x-faktorer som gör uppror mot formen som tilldelats materialen.

Det handlar om att ugnen är mer en kollega än ett verktyg.

Arbetet är min form av sakta filosoferande. Tankar i fysisk form.

Jag vill gå vilse, spreta och komma bort från tryggheten. Vill låta tankarna och arbetet vara suddigt i konturen.

Detta är en lägesrapport.

20 MIN EFTER UGNSÖPPNINGEN OCH LITE BETÄNKETID

Ugnen öppnas. Möts av fullständigt förfall. Stänger till dörren igen för en stund. För att sortera lite. Öppnar igen, plockar ut sakerna och börjar reda ut vad jag har framför mig.

Ser arkitektoniska element. Håligheter och mellanrum mellan konstruktionens bärande linjer. Balkar ihåliga brytbara som spröda saltapinnar. Jag ser rester av ett kräftkalas, kräftben och kräftkroppar i hög. Känner äckel. Vart kommer det orangea ifrån? Går igenom materialen i huvudet, kaolin, fältspat, porslin, engoberester med grå och blå färgkropp, natronfältspat och aluminiumhydroxid. Får inte ihop det. Återigen frågar jag mig hur det orangea hamnat där. Kan det skett någon slags lokalreduktion i ugnen när grillpinnarna brann upp? Kan det ha brunnit så pass mycket så att syret begränsades lokalt just där och bara där. Men jag har inte tillfört någon kiselkarbid så nä det kan väl inte vara möjligt? Äckelbilden av högar med kräftkroppar får mig att lämna skulpturen för ett tag. Det går några dagar. Den retar mig, lyser med sin färg och sina frågor. Tar ut den från verkstaden och in i ett annat rum, ett lugnt anonymt rum. Jag tittar på hur det rasat. Rasriktningen går diagonalt neråt från det som jag sedan kom att kalla fundamentets högsta punkt. Kanske har det rasat klart, kanske har den fryst mitt i en rörelse. Ser hur de raserade ihåliga balkarna forcerat fundamentets trånga skarpt hörniga form. Brutit upp den. Fundamentet intresserar mig mycket. Den känns som takten i en låt, eller som grundtonen i en maträtt. Den bestämmer förhållandet för resten av ingredienserna. Skulpturen står där i det anonyma rummet och börjar ställa frågor. Avsmaken av kräftmassakern finns kvar på nädhinnan, jag kan nästan känna lukten. Jag har en dubbelkänsla inför den. Jag både avskyr och tycker om den. En bra känsla tänker jag. Snart kommer jag ta beslutet att det är denna skulpturen som kommer vara startpunkten för examensarbetet.

JAG SKREV I MIN PROJEKTBEKRIVNING

”Jag har inte som avsikt att med mitt arbete försöka tydliggöra sociala skillnader eller normer eller för den delen försöka uppnå ett fysiskt material för att matcha mitt arbete med mina tankar. Tankarna fungerar enbart som ett tändstift och inte som en ritning eller som en slutprodukt. Har inte heller någon avsikt att djupare analysera de filosofiska termerna dekonstruktion och strukturalism i min kommande rapport då tyngdpunkten ligger i det keramiskt materiella arbetet. Däremot finns begreppen med mig”

Vet inte om jag ska säga tyvärr i den här meningen. För jag inser att egentligen och det så gott som direkt att begrepp och definitioner är viktiga för mig och mitt arbete. Utnästlande av tankarna kring definition av begrepp, ting och företeelser kan inte läggas åt sidan. Jag håller dock fast vid att tankarna inte behöver fungera som ritning till mitt fysiska keramiska arbete.

STRUKTURER

”Struktur (lat. structura, bygga upp, ordna), sammanhang mellan delar i en helhet, deras ordning och förhållande till varandra, system. Motsatsen till struktur är kaos. Struktur kan i dess mest allmänna betydelse avse en regelstyrd ordning mellan beståndsdelar eller element i en helhet”¹ (Wikipedia 2007)

Jag använder mig av ordet struktur i flera bemärkelser, både som förklaringen ovan T.e.x kring hur linjer i ett mönster förhåller sig till varandra. Men även hur människor förhåller sig till osynliga regler och de osynliga reglerna i sig själva.

Använder mig även av ordet struktur som en ren byggterm. Alla byggen utförda med träkonstruktion eller efter en lager på lager princip ser jag som strukturer oavsett om de byggs med återkommande formelement eller i en mer kaosartad form.

MATERIALBANKEN

*Kaolin *Krita *Kvarts *Träaska *Natronfältspat *Kopparoxid
*Koboltoxid *Zinkoxid *Titandioxid *Lithiumkarbonat *Dolomit
*Aluminiumhydroxid *Flusspat *Bakpulver *Mässing *Koppartråd
*Stålpinnar *Kalifältspat*Ulexit *Gjutleror porslin & vit lergods *Svart
stengods* Grillpinnar *Träspill *Tandpetare *Blandat torkad lera
(blandat lergods, stengods och porslin) *Kattströ* Tidningspapper
*Tyg *Kartong* Vinkorkar *Kopieringspapper*Handtorkspapper
*transparent lergodsglasyr

Arbetet består av 19 stycken råmaterial två legeringar och diverse brännbara material. Dessa hämtas från glasyrummet, smyckeverk-
staden och från laserskrivaren på skolan. De tillförs i olika tillstånds-
former som torr, hård, bränd, rinnande och som pulver. De tillhör
mitt konstruktionsmaterial.

GRILLPINNAR OCH ANDRA SAKER SOM BRINNE

Organiskt material bränns bort i ugnen och bildar håligheter där de
befunnit sig. Historien om grillpinnarnas ankomst startar i en vilja att
upprepa en liten skulptur med håligheter i. Håligheterna kom efter att
tandpetare hade stoppats i pappersgjutformen. Jag ville göra en större
variant av skulpturen och förstörde i huvudet upp tandpetaren och fick
bilden av en grillpinne. Byggde upp ett nätverk av grillpinnar och smält-
lim som sedan kom att bli skulpturen som är startpunkten till examensar-
betet.

Papper är kanske utifrån sett inte det självklaraste materialet inom ke-
ramik, men det används för att T.e.x förstärka och lätta upp lera i skulp-
turbyggen. Pappret fungerar som en osynligt armering och kan ses som
en byggställning som sedan bränns bort i ugnen. Att papper bränns bort
är en egenskap jag tagit fasta på. Olika papper eller kartongkvalitéer ger
olika förutsättningar både under arbetsprocessen och efter bränning.
Pappret gjorde sin entré som form av gjutform under kandidatarbetet.
Det mer traditionella materialet gips i gjutsammanhang gav i det läget ett
för kontrollerbart visuellt resultat. Papprets nästa roll var som form av
faktiskt byggmaterial. Papper efter papper doppades i porslin och lades på
varandra och bildade skikt och lager.

1

2

3

1

TRE SMÅBYGGEN

Började med att bygga tre små strukturer av grillpinnar. Frågor jag ställde mig innan byggandet var hur skillnaden kring höjden på fundamenten, färg och placering av strukturen påverkar intrycket.

Fundament 1 och 2 delade samma diagonallängd. Det som skilde dem åt var
Fundament 1: högt fundament, ordnad struktur, ljusa material
Fundament 2 : lägre fundament, oordnad struktur, mörka material
Fundament 3: skiljer sig från de två andra genom att strukturen går kant i kant med fundamentet medan strukturen i de andra inte gör det.

Efter bränningen hade alla strukturer rasat så svaren uteblev.
Kvar blev fundamenten.

EN VÄNS NYA RELATION OCH DET KERAMISKA KLISTRET - eller en liten text om återbruk

Öppnade ugnen. De tre första strukturbyggena hade rasat. Kvar var fundamenten, basen som strukturerna utgick från. På ugnsplattan låg små rörformationer utspridda. Jag samlade ihop spillrorna och började sortera ut bitar jag fastnade för. Jag är en samlare. Skräp är ofta guld. Jag visste att jag ville återanvända spillmaterialet. Ville bygga ihop rördelarna i nya formationer men visste inte hur jag skulle få dem att fästa ihop med varandra på ett bra sätt. Dagen efter åt jag lunch med en arbetskamrat från sommaren som berättade om en ny person i dens liv. Personen arbetade med att tillverka specialverktyg till oförutsedda situationer inom industrin. Nu höll den på att hitta på ett verktyg som kan såga av ett rör som befinner sig inuti ett annat rör. Jag förstod ungefär samtidigt som när jag försökte föreställa mig hur någon slags pinne förs in i röret med en roterande liten liten klinga monterat på sig hur jag skulle bygga samman de små rörelementen. Tandpetare, såklart tandpetare är lösningen. Efter lunchen började jakten på att hitta något slags keramiskt klistre. Fick ett tips om att använda mig av vattenglas och något råmaterial så jag gjorde tre tester. Vattenglas blandat med kalifältspat föll mig i smaken och hade den bästa hållbarheten. Rent praktiskt så "träas" rören på tandpetaren där tandpetaren fungerar som en länk en inbyggd bro mellan de två olika rörelementen. Att återanvända arbeten eller delar av arbeten har tillhört och varit en viktig del i min arbetsmetod under ett tag. Återbruk har en av huvudrollerna i detta arbetet.

DEKONSTRUKTION - Jacques Derrida

Kanske har vi något gemensamt Jacques och jag. Jag kan tycka mig se det.

Ordet "dekonstruktion" (fr. déconstruction) är en ordlek med orden de-struere ("bryta ner") och con-struere ("bygga upp"). Dekonstruktionen är en filosofisk och litteraturvetenskaplig aktivitet som både bryter ner och bygger upp en verklighetsbild. Det kan jämföras med vad som händer när man skär ett stycke tyg inför en mönsterkonstruktion. När tyget klipps i bitar "destrueras" det samtidigt som ett nytt plagg konstrueras² (Wikipedia 2014)

Genom mina arbeten undersöker jag hur keramiken är sammansatt "klipper" ner de keramiska teknikerna och materialen till dess beståndsdelar bygger ihop och upp dem på nytt. Jag vill se hur delarna kan bygga form utifrån nya och olika förutsättningar. Det handlar också om att bygga nytt av det raserade, det trasiga. Det som ugnen, tiden och materialen raserat. För mig är själva handlingen hur jag hanterar materialen en del av arbetets kärna. Det är min dekonstruktion.

Ett antal lager porslin.

+

Ett lager kvarts & kalifältspat

+

*Två lager plattsmet
Konstruktionen höll s
amman bättre än innan.*

RELATIONEN MELLAN ARMERINGSJÄRN OCH 12 KM LÖPNING.

Det var i början av november jag var ute och sprang. Det var en regnig kall dag men saker behövde lösas. Arbetet satt fast. Problem löser sig när jag transporterar mig i ett tempo jag vanligtvis inte befinner mig i. Det har något med hur de repetitiva rörelserna lurar hjärnan in på andra spår. Hjärnan får fullt upp med att kontrollera andra kroppsliga företeelser och kan avvika från de vanliga stagnerade tankebanorna. Springa är ett verktyg.

Sprang förbi Kville där ett nytt bostadsområde höll på att uppföras. En kran höll på att styra in en väggmodul i ett av alla anonyma husskelett som stod uppradade. Kom att tänka på Gordon Matta Clarks dissekerade hus. Hus där innanmätet och lagren av gips, betong och armeringsjärn synligtgjorts. Tänkte på vad som håller husen och väggarna uppe och varför mina första små byggen helt hade rasat.

De behöver likt husen en stabil kärna, något som kan liknas vid armeringsjärn. Något som är hårt och inte mjukt och poröst som plattsmet. Ett material jag till mestadels använt mig av i de första byggena. Jag ville fortsättningsvis kunna behålla plattsmetens torra yta men samtidigt hitta en stabilitet i bygget. Eftersom materialen förs på i flertalet lager på pinnarna så insåg jag där strax innan Götaälvsbron att de innersta lagrena måste ha glasande material som kvarts eller andra material som blir hårda efter bränning. Hårda som armeringsjärnen och stålbalkarna i husen. Efter armeringen kan ytan bestämmas.

HUS OCH DESS RELATION TILL ARBETET

Hus har följt mig genom livet. Min farfar och far byggde dem. Byggbegrepp tog sig in i vardagen. Såren efter najandet berättade om nypåbörjade hus. Byggdammet färgade badkaret svart. Hus var min vardag. Min far tog med mig på promenader på Södermalm i Stockholm. Berättelserna under promenaderna existerade enbart på gatorna. Han visade mig husen han och farfar byggt. Han berättade om hur det var att växa upp utifrån ett socialt perspektiv på knivsöder. Det förstod jag inte då, då var det bara berättelser. Berättade om hur det bråkades med barnen från våningarna på Östermalm. Berättade om hur ett bostadsområde beskriver dess invånare. Hur materialen och ytorna mellan Södermalm och Östermalm skilde sig. Värdet skilde sig. Bostadspolitik, stadsuppbyggnad och byggnader har fortsatt att intressera mig. Ser hus som behållare och upprätthållandet av sociala strukturer och normsystem. Som ett litet samhälle.

Huset

Tänk dig en byggarbetsplats. Byggställningar, armeringsjärn, betongen, stålbjälkarna, isoleringen, cementen, gipsplattorna, putsen, tapeten och färgen som lager på lager bildar ett hus. Ett hus uppfört efter en ritning, en konstruktionsidé. Placerat på en plats med en avsikt. För att ordna, kanske för en viss inkomstgrupp. Hus har tydliga yttre gränser. Väggar som avgränsar och håller fast det som ryms inuti. De är regelverk, små minisamhällen, strukturer. Schabloner som speglar det stora samhällets normer och underliggande värderingar. Huset är en plats där liv levs, minnen bevaras, tankar tänks väl inpackat mellan materialen. Ibland syns inte tillvaron om det inte rasar om inte vardagen skrapas ordentligt. Jag vill bryta upp huset. Jag vill rasera konstruktionen. Allt det som tillsynes är ordnat till det bästa, det tillrättalagda blir synligt och kan ifrågasättas.

GORDON MATTA CLARK

Gordon Matta Clark hade sin bakgrund i arkitekturen och har beskrivits som en urban arkeolog. Han arbetade med byggnader i så kallade socialt utsatta områden som inte tilltalade de bättre ekonomiskt ställda i samhället. Byggnaderna var dessutom inte varaktiga utan demolerades i senare skeenden.

*”In spite of no longer working as an architect I continue to focus my attention on buildings for these comprise both a miniature cultural evolution and a model of prevalent social structures. Consequently, what I do to buildings is what some do with languages and others with groups of people: I organise them in order in order to explain and defend the need for change”*³ (Matta-Clark, G. & Moure, G. 2006. s 120)

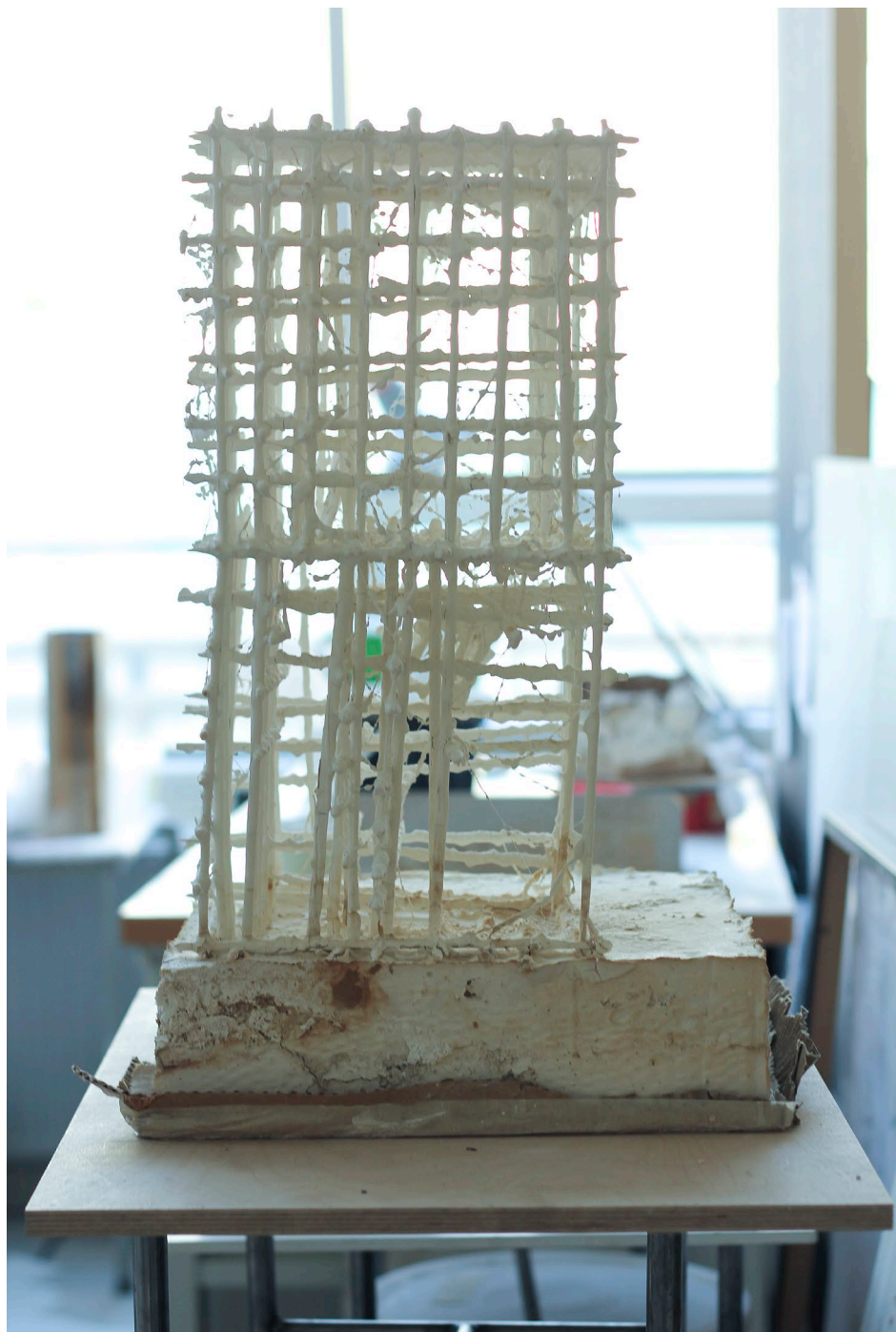
Han tog sig in i byggnader blottade de underliggande lagren. Visade hela konstruktionen genom att klyva husen. Borrade stora hål genom väggarna, plockade bort skikt och ytterväggar. Frilade hela husgavlar från sitt sammanhang och visade upp dem rätt utan försköning.

*”Gordon Matta-Clark used neglected structures slated for demolition as his raw material. He carved out sections of buildings in order to reveal their hidden constructions, to provide new ways of perceiving space, and to create metaphors for the human condition. When wrecking balls knocked down his sculpted buildings, little remained”*⁴ (mattaclark.pulitzerarts.org)

Jag ser likheter i våra arbeten och vi delar samma grundsyn om husens sociala funktion i samhället, men vi arbetar tvärtom. Han arbetade med faktiska byggnader jag med mina tankar och symboliken kring dem. Han borrade sig in i huslagren. Jag bygger upp dem. Det obeständiga delar vi. Hans arbeten raserades av samhället mina raseras av ugnen, tiden och materialen. Vi delar synen av det gömda som kan få bli synligt.

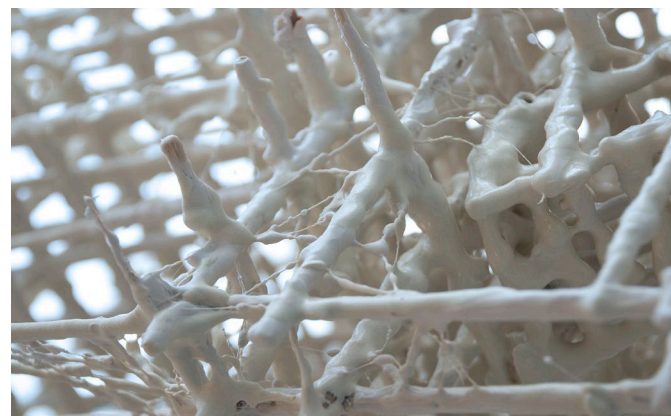
*”By un-doing a building there are many aspects of the social condition against which I am gesturing: to open a state of enclosure which had been preconditioned not only by physical necessity but by the industry that profligates suburban and urban boxes as a context for insuring a passive, isolated consumer—a virtually captive audience.”*⁵ (mattaclark.pulitzerarts.org)

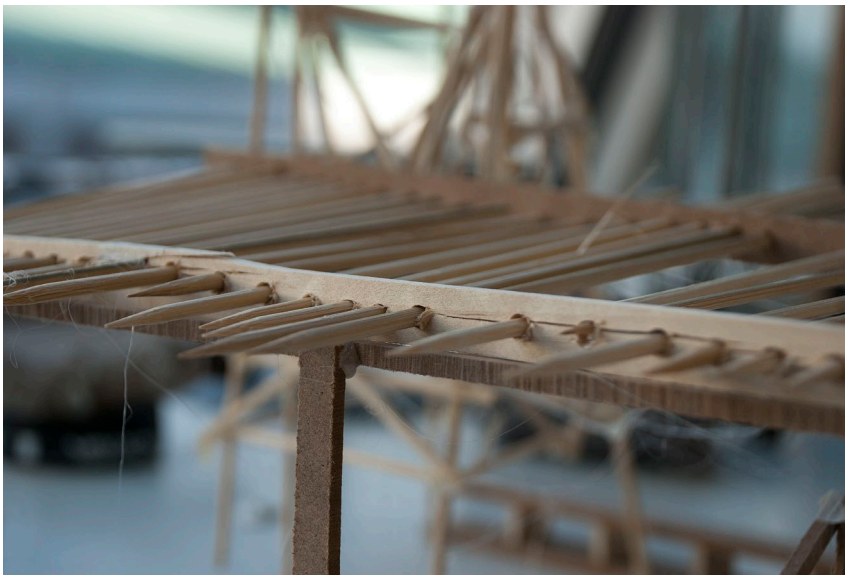

DEN STORA VITA

Är på sätt och vis en upprepning av ursprungsskulpturen som även den byggdes som ett nätverk. Här har jag dock valt att lätta upp konstruktionen och tillföra luftiga partier ner mot fundamentet. Ville att denna skulle kännas ostadigare än den första skulpturen. Därför byggdes den högre. Materialen som främst används är porslin och en del andra ljusa material som plattsmet (aluminiumhydroxid+ kaolin) vilka ger ett mindre kaotiskt intryck än den kräftmassaker som utspelades i den första skulpturen.

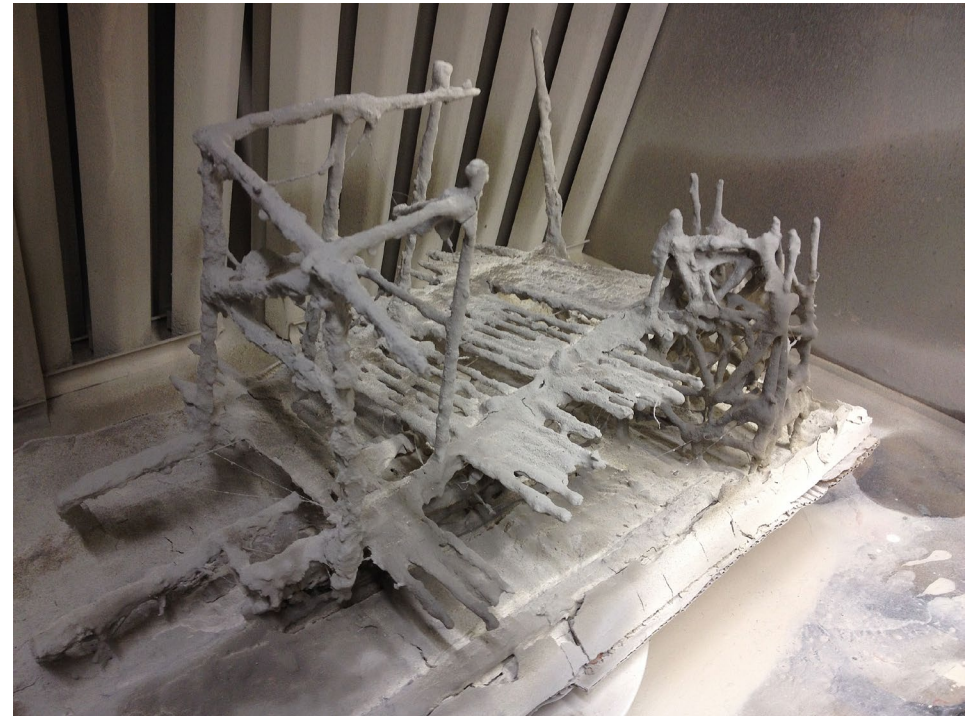
DEN STORA MÖRKA

Om "Den stora vita" består av ett upprepande av samma eller liknande formelement och bildar en abstrakt struktur så ville jag i "Den stora mörka" konstruera en pinnstruktur som påminner om någon slags byggnad. En annan skillnad är att den stora vita har ett högre fundament. Här befinner sig strukturen mer eller mindre direkt på "marken". Det finns ingen markant avgränsning mellan struktur, fundament och "mark".

Lager av svart stengodslera varvades med kvarts och kaolin för att stärka konstruktionen. Innan bränningen sprayades några lager svart engobe och alk-bor frita på för att stärka den ytterligare.

Efter bränningen hade bygget delats upp i sjok med förfallna delar. Ensliga landskapsbitar, mänskligt avfall. För mycket sceneri. Valde att försättningsvis bygga mer med återuppripade formelement. Mer systembaserat.

MATERIALROMANTIK

- Ytan och risken att döda den

Ytorna på slitna betonghus. Söndervittrade, trasade, nötta. Putsen som flagnar färgen som skapats bort, en skynt av stålrör, av isolering av bjälklag som visar berättelser om uppbyggnad. Börjar se historier.

Att stå inför två val när ett arbete närmar sig tiden för bränning.

Att våga bränna och riskera en yta

Att våga bränna och hitta en själ

OBRÄND

Materialen ligger dikt an, fast, avskilda, ännu inte sammansmälta. Händelserna är inkapslade, väntar på explosionen. Det finns ett lugn, en mjukhet och en tydlighet. Ibland sprider sig rost. Oftast råder det stiltje. Strukturen finns kvar. Ibland något tyngd, på väg mot en kollaps men innan det slutgiltiga. Leran andas. Den har ännu inte fastnat.

BRÄND

Material stöter ihop med närliggande material, bildar en sammanslutning, finner ett annat stadium. Transformerar av ugnens värme. Leran tättnar, ytan slutar andas. De hårda metallerna smälter ut, den mjuka leran hårdnar. Det som ursprungligen var materialens fysiska form förändras. Kaolinet och aluminiumhydroxiden bildar torra kritvita ytor. Natriumfältspaten skapar vita små glasaktiga korn. Litiumkarbiden lyfter upp kopparen ur mässingen och låter den sprida sig i skiktet ovan. Ulexiten fräter sig ner. Små oväntade utväxter av kristaller visar sig. Materialen sväller, svämmas, sprider sig, bryter sig ner, upp eller omkring alldeles vilt utan min givna tillåtelse. Hårt och sprött delar samma form. Det är ugnen, det är det brända.

Så vad blir valet?

BESTÄNDIGHET OCH DEN OBRÄNDAS LERANS VIKTIGHET

Beständighet, oföränderlighet, hållbarhet. Ord som inte beskriver mitt arbete eller som jag strävar mot. Mina arbeten är oftast inte temporära. De finns till i olika stadier, i olika tider. Existerar inte alltid i beständig form. äe icke statiska. Detta gäller både de brända och de obrända arbetena.

Det obrända står för något mer än en fascination och förälskelse till den obrända ytan. Det står för en möjlig förändring. Byggena har givits en form av mig men kan lösas upp med vatten och återgå till en av de ursprungliga tillståndsformerna. Leran kan återgå till att bli mjuk, hård, torr, flytande, läderhård, uppblandad med sten och som del av jord. Den fortsätter att kunna förändras.

Efter bränning har leran fått ett ändamål av människan men är som material mer begränsad i sig själv. Leran är sintrad och hård. Är hel eller trasig. Den kan inte återfå sina ursprungliga egenskaper. Det brända har blivit mer obeständigt då det existerar enbart i en form. Fast.

Däremot så bär många av mina brända arbeten på en inbyggd självförstörelse. Deras mest stabila läge var innan de brändes. Innan formen bröts upp, föll samman eller gjordes skör av ugnen. Bränningen får en slags tvärtom effekt mot vad den vanligtvis ger. Skörhet drar mig. Sönderfall är positivt. Så har det inte alltid varit. Varje spricka var ett misstag, varje förändring av form ett misslyckande. Det var min föreställning om hur lyckad keramik skulle vara som styrde. Det som kom ut från ugnen skulle vara intakt och stabilt. Min arbetsmetod började förändras, det var för snart tre år sedan. Då började jag ifrågasätta min syn på vad keramik kunde vara. Det var någonstans där under tiden som frustrationen kring ugnens och materialens påverkan sakta började bytas ut till att bli någonting positivt. Sönderfallet, det raserade kan byggas upp på nya sätt, i nya konstellationer och falla på nytt. Mina arbeten har inget ett bäst före datum eller ett bäst efter datum. De befinner sig i ett långsamt osynligt skeende av förändring. Förändring av form, av regler och av förutsättningar. Det är ett långsamt flöde av återtagande och tyst uppror. Ett uppror mor kontrollen.

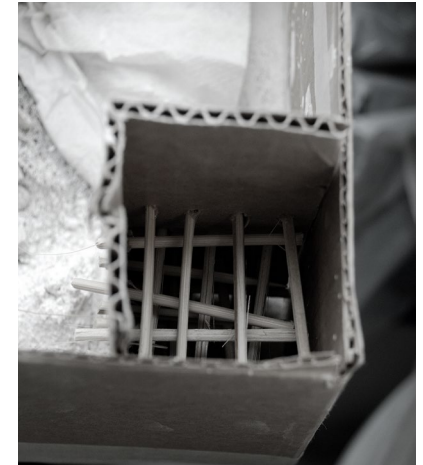
SPRICKOR

Sprickor är oftast inte eftersträvansvärda inom de keramiska områdena. När krackeleringar och sprickor började visa sig i arbetet så letade jag först efter tekniska lösningar. Tänkte att jag borde blanda i mer papper, chamotte eller annat brännbart i leran och såklart låta arbetena torka långsammare. Efterhand när sprickorna blev djupare, bredde ut sig och bildade skårer. När de började klyva formerna insåg jag att de tillhör historien jag befinner mig i.

INRE STRUKTURER

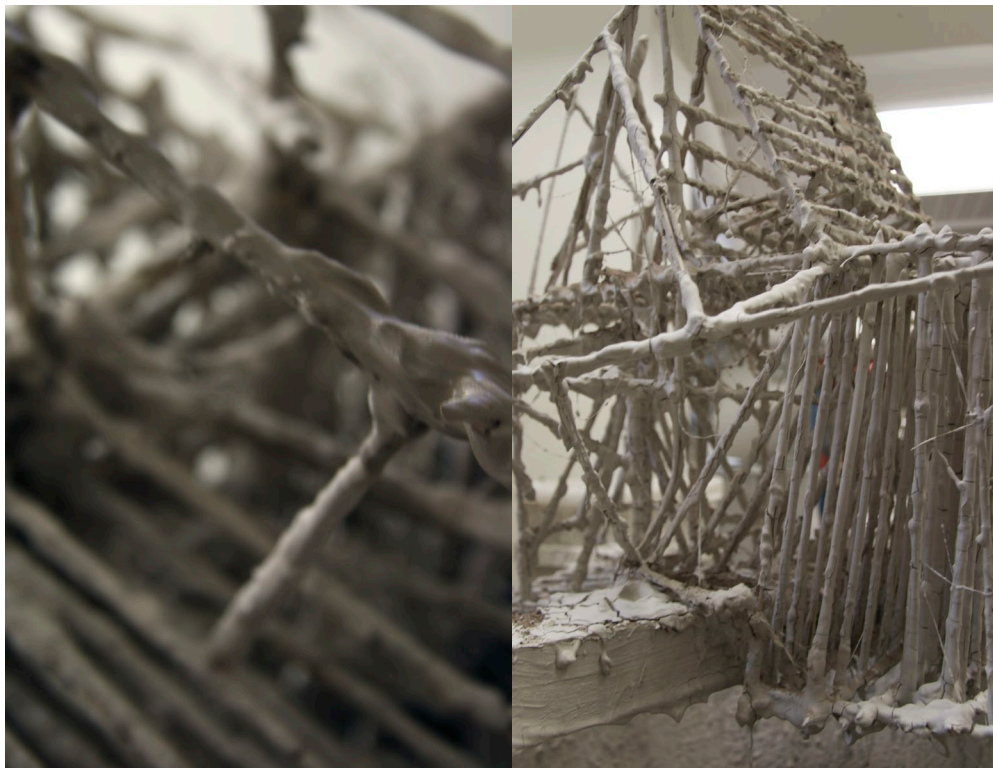
I arbetets början byggde jag upp strukturer från ett fundament där fundamentet fungerade som bas. "Den stora vita" fick mig att börja fundera på det där som ligger precis under ytan. Hur det ser ut om det upprätthållandet armeringen inte synliggjorts ännu? Hur ser det ut inuti? Dessa frågor ledde till att jag började bygga mig neråt in i fundamentet. Redan brända pinnelement placerades inuti fundamenten i byggprocessen. Grillpinnar lades precis i ytan för att ge sken av att det finns något underliggande något som göms.

KONTROLLBEHOVET OCH OVILJAN ATT STYRA

Till motsats till "Den stora vita" ville jag bygga en struktur där symmetrin övervinner symmetrin. När jag bygger med grillpinnarna märker jag hur svårt jag har att släppa på mönster och tyngdpunkt. Formen blir avvägd, lugn och kontrollerad. Att bygga asymmetriskt utan att det känns tillrättat känns besynnerligt svårt. Funderar vad det beror på, för när jag senare i processen tillsätter materialen så släpper jag på kontrollen och det utan några som helst problem. Funderar på hur jag ska komma runt mitt kontrollbehov. Har försökt att snurra på pinnskelettet vända det upp och ner och runt omkring för att försöka förlora min helhetssyn på formen och därigenom förlora kontrollen. Men symmetrin letar sig ändå in. Att skapa kaos är inte lätt.

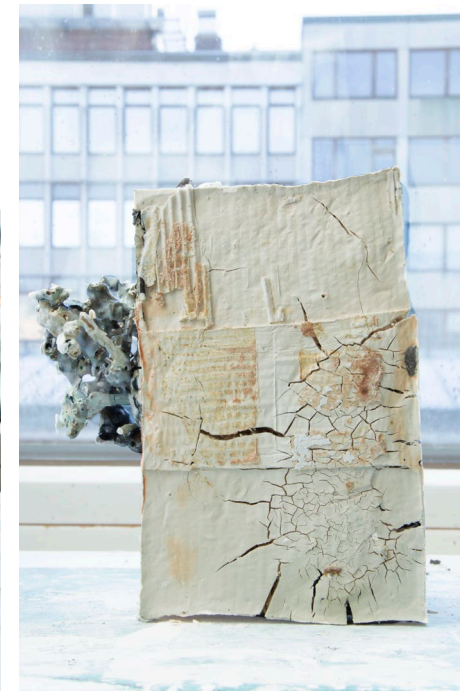
När materialen får sin plats så förändras tillståndet.
Symmetrin faller samman det ”korrekta” upphör.
Blir lugn.

EN ANNAN FORM AV KAOS

Hur blir kaos + kaos?

Ville bryta upp fundamentet redan från början. Valde att dess övre yta skulle vara ojämn. Strukturen byggdes så oplanerat jag kunde. Avslutade med att hälla över transparent lergodsglasyr för att skapa kontrast till den torra plattsmeten och porslinet som i de andra arbetena huvudsakligen är byggda med.

Efter bränningen möttes jag av ett tröttsamt kaos. Jag saknade något som kaoset kunde förhålla sig eller relatera till. En kontrast. Jag hittade det jag letade efter när jag vände och vred på arbetet. Jag fann en vägg. En lugnare yta. Något som kaoset kan bryta mot.

DAGS ATT LEKA ELLER VÄLKOMMEN TILL STÄLLBERGSGRUVA

- och ett oväntat tillägg till arbetet

Jag har en dröm. Vill göra en stor installation, arbeten bortom ugnarna jag har tillgång till. Ser mig vara på en plats där människor än gång arbetat. En plats där material för uppbyggnad framställts. Marken har brukats för någons vinning. Ser hål, schakt eller dagbrott som förändrat naturen och det sociala landskapet. Ser färgglada maskiner nere i ett dagbrott. Högar och material som förflyttats. Jag vill använda mig av platsens material. Material från en plats med historia. Material med historia. En plats som i nutid har förlorat den funktion som den en gång tilldelats. Det är högst politiskt.

I Bergslagen i kommunen Ljusnarsberg ligger Ställbergsgruva där bröts järnmalm. mellan 1867-1977

“Ställbergs Gruva var på sin tid Europas djupaste järnmalmgruva med sitt huvudschakt på 1072 meter. Gruvan drevs av Ställbergbolagen och lades ner 1977 av VD:n Jan Stenbeck. För pengarna startade han ZTV och Comviq (senare Tele2). Gruvsamhället stod chanslöst mot denna utveckling och samhället Ställberg, som under gruvboomens sextiototal blomstrade, har idag strax under hundra invånare. Mataffären och skolan har lagts ner. Kommunen, Ljusnarsberg, är rankad att bli den svenska kommun som först dör ut till följd av avfolkning, år 2070” ⁶ (The non existent Center. 2014)

Jag ser åtskilliga kopplingar till mitt arbete och denna plats. Järnmalm används för att göra byggnadsstål som används till balkar och armering. Malm är inte ett geologiskt utan ett kommersiellt begrepp och används om mineraler med en sådan halt av metall som gör att utvinning blir ekonomisk lönsam för företaget.

Människan gör ett ingrepp i naturen. Bryter sig ner berget plockar ut och friställer ett specifikt material för att tillgodose sina behov. Vad bryts ner vad byggs upp? Gruvindustrin i sig självt bryter sig in, borrar sig ner i naturen. De förflyttar material som ”bygger ett samhälle” Bryter ner för att bygga upp. Gruvföretag förflyttar människor från en plats, övertar en ort och får den att leva så länge företaget går med vinst.

Råkande på ett citat från Rebecca Solnit som jag tycker beskriver situationen
”... *everything is the ruin of what came before. A table is the ruin of a tree...*” ⁷
(Solnit 2008)

FORMAT

Under kandidatexamensarbetet arbetade jag med storleksförhållanden. Jag behövde komma från min bekvämlighetszon och tillföra något jag kände mig otrygg med. Förde in fotot Små detaljer och objekt fotograferades och förstörades upp och till större format. Storleksförskjutningen och fotot gav en ny dimension till arbetet och själva införandet av mediet i sig självt fungerade som en positiv injektion i arbetsprocessen. Tillbaka till leken. Jag har ingen gruva jag har ingen plats i nuläget. Men jag kan leka. Leka att jag är liten och mina byggen är stora. Stora som hus eller berg. Jag berättade om min dröm om Ställbergsgruva och vi började prata om hur jag skulle kunna få se en glimt av det stora redan nu. Vi kom in på film. Film kan ge mig möjlighet att uppleva mina byggen större. Hade aldrig använd film som ett verktyg förut så det skulle helt klart ge mig en ny infallsvinkel till mitt arbete. Min bekvämlighetszon skulle definitivt rubbas. Det behövdes. Så jag ska försöka. Blev ingen film men filmandet blev ett verktyg som jag kommer använda mig av.

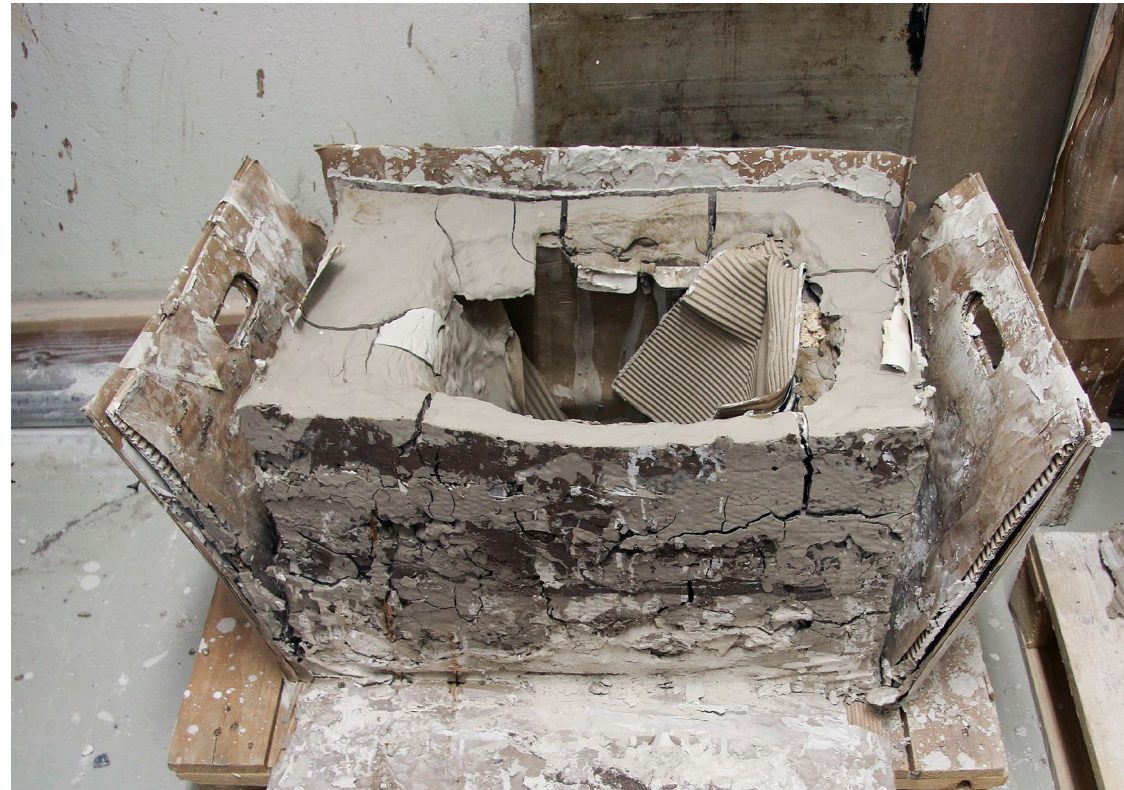
Att hitta en plats som Ställbergsgruva är ett mål jag har.

FLYTTKARTONG EN LÖSNING

Kartong

Ett material med många värdeskillnader. Ett anspråkslöst material, ett material i skymundan som finns i periferin, som inte glänser För en del en förvaring av minnen eller överflöd, för andra förvaring av liv och ett skydd mot kylan.

Jag stod i valet om jag skulle bränna några av min arbeten eller inte. Ville ha tillgång både till det brända och det obrända samtidigt. Men så fungerar inte verkligheten. Samtidigt ville jag bygga större fundament och fortsätta använda mig av kartonglådan som gjutform. Flyttkartongen kändes som det självklara formatet. En storleken och form som är igenkännande. Den bär på ett schablonhus form och får mina tankar att vandra omkring. En behållare och regelmakare som sätter de regler som materialet förväntas förhålla sig till och hålla sig inom. Kartongen blir ett rätblock av kontroll. En kontroll som lätt kan tänjas och brista efter materialen innanför. Började arbeta med två flyttkartonger. En skulle brännas den andra inte. Bestämde vilken av kartongerna som skulle komma att brännas och vilken som inte skulle det och anpassade materialen efter det. Det kom att ändras.

DEN FÖRVÄNTADE BRÄNDA

Flyttkartongen som var tänkt att brännas bar på ytor jag letat efter. Vinkorkarna, kattspånet, stålspinnarna och tränätverket det som skulle brännas bort bildade en tydlig inre struktur som jag ville bevara.

50

51

DEN FÖRVÄNTADE OBRÄNDA

Mitten kollapsade. Gav mig ett tidigt sönderfall. Formen öppnades upp. Jämförde ytorna mellan de två flyttkartongerna och kände mig säker. Hoppades på att ugnens värme skulle fortsätta raserandet, bända upp formen ytterligare. Denna innehöll mindre ämnen med inbyggda reaktioner i sig än den ”förväntade brända” så möjligtvis skulle reaktionerna bli stillsamma. Tog beslutet att bränna.

Den höll sig torr, stadig och stillsam. Rasade mycket litet. Sönderfallet stannade upp. För lite materialreaktioner, för lite värme för förfall. Bygger på en ny.

JAG HAR GJORT EN LOOP

När jag känner säkerheten i bröstet ut i blodet och andetagerna.
När det slutar att rusa runt i musklerna, förvirra och skapa kli
och frustration. Då vet jag.

Det finns två delar i skulpturen som det här arbetet utgår från. Det ena var strukturen av pinnar som reste sig och rasade från den andra delen fundamentet. Det nya materialtillskottet grillpinnar var med och skapade det för mig nya uttrycket. Jag lade till en början större vikt till det nya tillskottet än i den något äldre arbetsmetoden som skapade fundamentet. Om jag ska rannsaka mig själv och det gör jag här och nu så har jag funnit ett större intresse för fundamentet under hela arbetets gång. Pinnstrukturerna letade sig mer och mer ner i fundamentet. Tankar om inre gömda strukturer och hur de upprätthålls bosatte sig och ledde mig dit.

Jag inser att jag har gjort en loop.
Jag har återkommit till fundamentet igen.

Känslan av att ha fallit för materialromantiken som för ett tag spred sig i kroppen Känslan av att arbetet var för enkelt har övervunnits. Säkerheten har tagit över.

Nu kliar det inte längre.

Förutom fascinationen av ytorna och alla lagren som bildas av materialmöten så är det tyngden i fundamenten som får mitt hjärta att hoppa till lite extra. Tyngden och kopplingen till hus och dess funktion i samhälle. Kopplingen till ytor och vad som finns under. Kopplingen till människan och våra normer. Jag är övertygad om att jag behövt pinnstrukturerna och byggerna "ovan fundament ytan" för att komma fram till detta. De är definitivt ett steg på vägen och kommer inte bli ett steg att lämna.

LÄGESRAPPORT

Så vad har hänt?

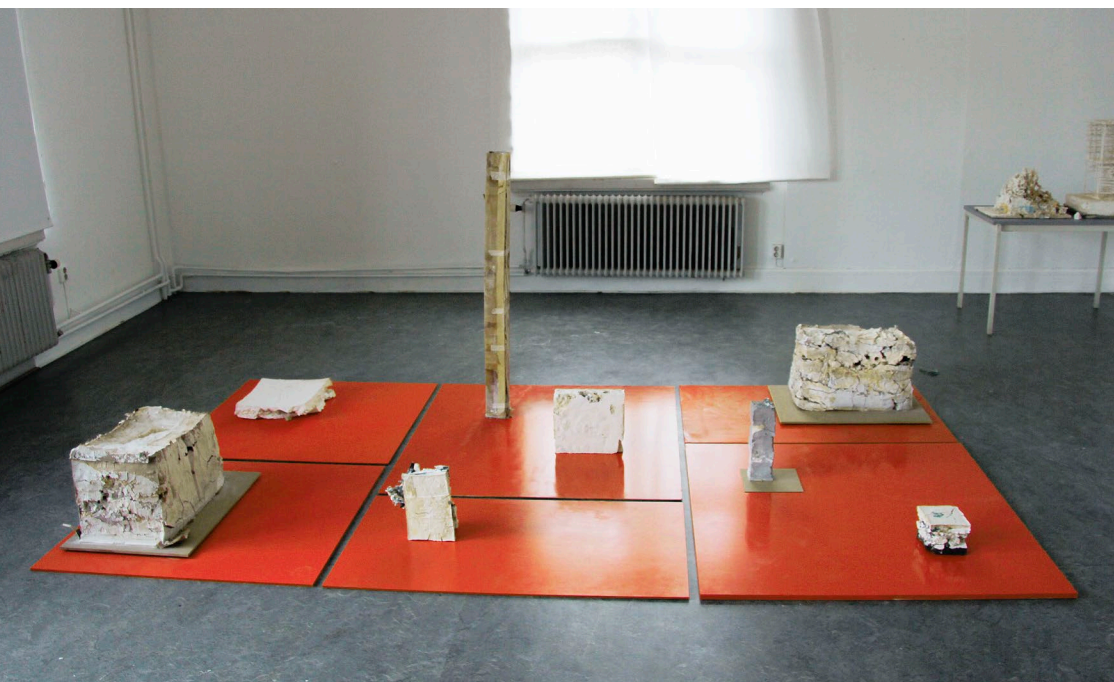
Allt började med strukturerna och slutar med strukturerna. I olika form.

Från att varit synlig till att finnas inuti.

Ordet obeständigt har tagit plats i mitt arbete och jag förstår det bättre nu.

Det är det arbeterna är. De är icke statiska, de bär på en förändringsprocess.

Jag förstår vad de olika tillstånden bränd och obränd betyder för mig och vad de kan tillföra arbetena.

PRESENTATION

När jag sammanfattade mina arbeten tänkte jag oundvikligen på samhället. Tänkte på konstruktioner och maskiner som bygger förutsättningar för oss människor. Samhällsmaskineriet. Tittade ut och såg byggkranarnas starka färger genom fönstret och såg sammanbandet. Ville ha en färg som återfinns i det som bygger eller avgränsar en plats. En signalfärg av något slag. Det stod mellan gul och orange men orange vann slaget lätt. Kan inte ge en djupare förklaring än att det kändes mer självklart. Ytan var viktig, ville att det skulle kontrastera till mina saker, till mina handgjorda saker. Så gick tanken tillbaka till de maskiner och kranar som jag såg genom fönstret. Insåg att ytan skulle kännas industriell. Blank, helst högblank.

Jag ville att presentationen skulle vara golv baserad. Mina byggen är grundade och tunga trots sina ringa storlekar. Jag ville att de skulle knyta an så gott som direkt mot marken och sammanbindas inom ett rektangulärt färgfält. 6kvm skulle ytan bli, 3x2 m. Hus och hur hus bildar samhällsbilden var även det en stark drivkraft för att låta

presentationen ske på golvet.

Fanns många alternativ, plexiglas på målad mdf, målad plexiglas, båtkapells material, målad byggplast, byggplats på målad mdf. Massa alternativ när det kommer till färgalternativ, såsom t.ex. sprayfärg och olika varianter av målarfärger och pigment. Alla med egna färgsystem. Storleken på ytan ledde vissa problem, dvs skarvar. Det enda sättet jag kunde komma bort från skarvar var att bygga ytan av spray målad plexiglas som gick att få i den storleken. Men ljuset bryter färgen och förstärker den. Bildade en för skarp färg. Valde tillslut att dela upp de 6 kvm i mindre sektioner och stället göra skarvarna tydligare genom att de olika sektionerna hade olika tjocklek. Bättre att ta i än att försöka gömma. De sprayades i en blank orange bright.

KÄLLOR

- 1 Struktur.Wikipedia (24 december 2007). Hämtad 2014-03-01
från https://sv.wikipedia.org/wiki/Struktur_%28filosofi%29
- 2 Dekonstruktion. Wikipedia (2 mars 2014). Hämtad 2014-03-12
från <http://sv.wikipedia.org/wiki/Dekonstruktion>
- 3 Matta-Clark, G. & Moure, G. (2006). Gordon Matta-Clark: works and collected writings. Barcelona: Ediciones Polígrafa.
- 4 Mattaclark.pulitzerarts.org (u.å) Urban Alchemy hämtad 2014-03-10 från
<http://mattaclark.pulitzerarts.org/#/introduction>
- 5 Mattaclark.pulitzerarts.org (u.å) Urban Alchemy hämtad 2014-03-10
från <http://mattaclark.pulitzerarts.org/#/introduction>
- 6 The non existent Center (2014) Ställbergsgruva. Hämtad 2014-02-27
från <http://www.stallbergsgruva.se/om/>
- 7 Solnit, R. (2008). Storming the gates of paradise: landscapes for politics.
Berkeley: Univ. of California Press.

